

פרשת אמור

וְלֹא תַחֲלִילוּ אֶת שֵׁם קֹדֶשׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי ה' מְקַדְּשְׁכֶם, הַמוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהִיּוֹת לָכֶם לְאֱלֹקִים אֲנִי ה' (כב, לב-לג)

המצווה התשיעית בספר המצוות לרמב"ם היא: "הציווי שנצטוונו על קדוש השם: "וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (ויקרא כב, לב). ועניין מצווה זו, שאנו מצווים לפרסם דת אמת זו ברבים. ושלא ניבא בכך מהזק שום מזיק, עד שאפילו יבוא אלינו אנס עריץ ויקרא אותנו לכפור בו יתעלה, לא נשמע לו. אלא נמסור את עצמנו למות בהחלט! ו[אפילו] לא ניתן לו לחשוב שכפרנו, אף שלבנו מאמין בו יתעלה." (רמב"ם שם)

ברגע שיהודים מוכנים למסור את נפשם, ובלבד שלא יעברו על מצוות הבורא, זה מקדש את שמו של הקב"ה בעולם! "וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". אנו מתפללים בכל בוקר לבורא העולם: "ואל תביאני לידי חטא, ולא לידי עוון. ולא לידי ניסיון, ולא לידי ביזיון." אנו מבקשים מהקב"ה שלא יביא אותנו לידי ניסיון, כי יש סיכוי שלא נעמוד בו, ואז נגיע לידי ביזיון. האם אנו מסוגלים למסור את נפשנו על קידוש ה' **האם ברגע האמת אנו נהיה מסוגלים להקריב את חיינו בשביל בורא העולם??** כנראה שלא נדע בבטחה, עד שלא נדרש לכך.. אך מה שבטוח הוא שאבותינו מסרו את נפשם מבלי להסס. והעיקר למות כיהודים בלי שם פגם. החל מאברהם ויצחק אבותינו בעקידה, שנטעו בנו את היכולת להבין שלקיים את רצון ה' זה מעל הכל, ובמהלך כל ההיסטוריה, דרך סיפורי גבורה מהשואה בימינו אנו.

מפורסם **סיפור מתקופת האינקוויזיציה הנוראית בספרד**, שבעיירה אחת, חטפו הגויים עשרה נערים יהודים, והודיעו לקהילה היהודית שאם הנערים לא יהיו מוכנים להמיר את דתם, אחת דינם למיתה! כל הקהל התכנס לבית הכנסת, וזעק בתפילה לבורא העולם, בכדי לעורר רחמי שמיים. בטוחים היו שהנערים ימסרו את נפשם, ולא יסכימו להתנצר בעד שום הון שבעולם. אך היה נער אחד שחששו לגביו, הוא היה מתנדנד קצת בהשקפתו, והיה סיכוי שהוא יפתה לדברי הגויים, שהבטיחו עולם ומלואו למי שיהיה מוכן להתנצר. מעל כולם בבית הכנסת, נשמע קולה של אמו של אותו נער, זה שחששו לגביו, שהתחננה בתפילה לבורא עולם, שיזכה את בנה למות כיהודי (!). פתאום שמעו כולם רעש, היה זה שק גדול שנזרק לחצר בית הכנסת. כולם ידעו מה יש באותו שק. ומעזרת הנשים רצה אותה אימא, ונגשה אל השק. וכשמצאה בתוכו בין שאר ראשי הנערים את ראש בנה, נשאה את עיניה למעלה ואמרה: תודה רבה ריבונו של עולם, שזיכית את בני למות כיהודי !!!

בימינו, שזכינו להגיע לארץ ישראל, לאחר 2000 שנות גלות, הקב"ה ריחם עלינו (כנראה בגלל שאנו חלשים יחסית לאבותינו), וכבר לא נשמע היום בזמנינו שיהודי נדרש להחליט האם לעבור עבירה ח"ו, או למסור את נפשו למיתה על קידוש ה'. אך יש לנו משימה לא פחות קשה, והיא לחיות על קידוש ה'. ישנם שאומרים שלחיות על קידוש ה', זו משימה אף יותר קשה, כי מות קדושים, שהינו מעשה נאצל, רב ערך, ובעל משמעות עמוקה ביותר, הינו מעשה חד פעמי. ואילו לחיות על קידוש ה' זה מעשים שבכל יום, שעה שעה. מה גם, שאם אדם לא ישים לב למעשיו בכל רגע, יכול הוא להגיע אף לחילול ה' ח"ו, אפילו אם זה בלי כוונה או בחוסר תשומת לב. כמו שאומרת המשנה בפרקי אבות (ד' ד'): "כִּבְיָ יוֹסֵפֶן בֶּן יוֹסֵפֶן בְּרֹאֵם אֹמְרִי.. אֶחָד שׁוֹגֵג וְאֶחָד מְזִיד בְּחִלּוּל הַשֵּׁם." ונשאלת השאלה, איך יתכן שאחד מזיד ואחד שוגג בחילול ה' הרי איך אפשר לקחת אדם שכולם מכירים בו שהוא אדם דתי, ולמרות זאת הוא מרשה לעצמו, לנבל את פיו, לדבר לשון הרע, ולזלזל בלומדי התורה, ולא אכפת לו בכלל מהחילול ה' שבדבר. ולהשוות אותו לאדם ירא שמיים, ששוחח בטלפון עם חברת התקשורת, ששוב גבתה "במקרה" חיוב כפול מחשבוננו, ותוך כדי כך, מבלי ששם לב, הרים את קולו [בשוגג] לעיניהם המשתאות, של העוברים ושבים?

הרב "בני בנימין" ממשיל זאת ל"אדם שהוא אקרויב בקרקס. ואחד הפעלולים שם, הוא ללכת על חבל דק. כל פעולה לא זהירה, כל הסרת תשומת לב וחוסר ריכוז, והאקרויב ימצא את עצמו צונח לתהום.

פרשת אמור

והוא הדין לגבי כל יהודי, הולך הוא על חבל דק, שההבדל בין חילול ה' לקידוש שם שמיים דק מאוד. לאחר שהאקרובט הזה נפל לתהום, הרי אין הבדל אם חוסר הזהירות שלו היה בשוגג או במזיד, התוצאה בשני המקרים, תהיה זהה לחלוטין. כנ"ל לגבי חילול ה', עצם אי האכפתיות של אותו אדם, וחוסר הזהירות במעשיו שווים בין שוגג למזיד בעניין זה "עכ"ל. אם כן, כמה נדרש מאתנו לשים לב לכל מעשינו, שלא נגרום ואפילו בלי כוונה לחילול ה'. במיוחד בימים אלו, שחז"ל אמרו עליהם בסוף מסכת סוטה: ש"יראי חטא ימאסו" [תהיה שנאה לציבור שומרי התורה והמצוות]. זו מציאות שקיימת! ובכלל לא משנה מה הסיבה. מה שמשנה זה האם אנו במעשינו ממעיטים את השנאה, על ידי כך שאנו הולכים על פי התורה הקדושה, ומקדשים שם שמיים? או שלהפך, יכולים אנו במעשינו ובדיבורינו אף ללבות את השנאה, ולגרום לחילול שמו של הקב"ה בתוך בני ישראל ח"ו.